

ΑΠΟΚΟΠΟΣ

*

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

ΠΟ 15

Νέα Ἑλληνική Βιβλιοθήκη
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΛΚΗΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Ἐσ μεγάλην ἐξοριά, σ' ἓνα λαγκάδι,
μιάν ταχινήν ἐπήγα στό κουράδι,
σὲ δέντρη, σὲ λιβάδια, σὲ ποτάμια,
σὲ δροσερά καὶ τρυφερά καλάμια.

Μέσα στὰ δέντρη κείνα τ' ἀνθισμένα, 5
ποὺ βόσκαν τὰ λαφάκια τὰ καημένα,
στή γῆ τῆ δροσερῆ, στὰ χορταράκια,
ποὺ γλυκοκιλαδοῦσαν τὰ πουλάκια,

πανώρια λυγερῆ, πανώρια κόρη 10
ὡσάν καλὴ καρδιά κι' ὠραία στὰ θώρη,
ἐβλεπε κάποια πρόβατα δικά τση
κ' ἔλαμπε σάν τὸν ἥλιον ἢ ὁμορφιά τση.

Ξανθὰ ἴσαν τὰ μαλλιά τση κεφαλῆς τση,
καμάρι καὶ στολίδι τὸ κορμί τση· 15
κ' ἡ φορεσιά, ποὺ φόρειεν, ἦτον ἄσπρη
κ' ἔλαμπε σάν τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄσπρη.

Στρέφομαι καὶ θωρῶ τη μὲς στὰ μάτια 20
κ' ἐρράγην ἡ καρδιά μου τρία κομμάτια,
γιατὶ Ἐρωτες εἶχαν κ' ἐδοξευγα
καὶ νὰ μὲ σαίττεψουν ἐγυρεῦγα.

Κι ὡς μ' εἶδασιν οἱ Ἐρωτες κοντά τως,
μὲ προθυμιὰν ἀπλώσα στ' ἄρματά τως
καὶ πιάνουσι σαίττες καὶ βερτόνια,
γιὰ νὰ μοῦ δώσουν κρίση τὴν αἰώνια.

Καὶ στὴν καρδιά ἢ σαίττα τως μὲ σώνει· 25
εἶπα καὶ τὸ κορμί μου δὲ γλυτώνει·
τὸ φῶς μου καὶ τὰ μάτια ἐθαμπωθῆκα
καὶ σὲ καημὸν ἀρίφνητον ἐμπῆκα.

Κι ὄμπρὸς στὴ βρῦση πέφτω λιγωμένος
κ' ἡ κόρη ἐθάρρειε κ' εἶμαι ἀποθαμένος. 30
Λέγει: «Τῶν ἀμματιῶ μου τὰ παιγνίδια
ἐθανατώσαν τὸ βοσκὸν αἰφνίδια.»

Ἔρχεται πρὸς ἐμένα καὶ γνωρίζει
πῶς εἶμαι λιγωμένος κι ἀρχινίζει 35
νὰ παίρνη ὡσάν καλὴ καρδιά κι ἀέρα
ἢ πλουμιστὴ μου κι ἄσπρη περιστέρα.

Καὶ παίρνει κρυὸ νερόν ἀπὸ τὴ βρῦση
κ' ἔρχεται πρὸς ἐμένα νὰ τὸ χύση·
ραίνει καὶ λαντουρᾶ τὸ πρόσωπό μου
λοιάζοντας πῶς νὰ 'ναι γιατρικό μου. 40

Τὸ πρόσωπό μου ξαναραίνει πάλι,
ἁγιά νὰ μὲ σφέρη ἀπὸ τὴ ζάλη.
Μὲ τὸ νερόν ἐκεῖνο μοῦ φανίστη
τὸ πῶς ὁ λογισμὸς μου ἐξεζαλίστη.

Κι ἀπὸ τὴν γῆν ἐμάζωξε γιὰ μένα 45
βότανα καὶ λουλούδια μυρισμένα·
τὰ λούλουδα κ' οἱ ἄνθοι μυρίζαν τόσα,
νεκρὸν ἀπὸ τὸν Ἄδη μ' ἐσηκῶσα.

Σ' ἔγνοια πολλὴν ἐμπήκα πῶς ν' ἀρχίσω 50
κ' εἰς εἶντα μὸδο νὰ τσῆ φχαριστήσω
τὸ σπλάχνος τὸ πολὺ, τὴν καλωσύνη,
ὁποῦ 'δειξε σ' ἐμὲ τὴν ὥρα κείνη.

Λέγω τσῆ: «Σ' εἶντα μὸδο νὰ γυρέψω
τὸ σπλάχνος τὸ πολὺ νὰ σ' ἀντιμέψω;
Καὶ πῶς νὰ διάξω 'ς τοῦτο τὸ γομάρι,
ἀνέγνωρος νὰ μὴ φανῶ στὴ χάρη; 55

Τὸ αἷμα τσῆ καρδιάς μου κι ἄ σοῦ δώσω,
δὲν ἔμπορῶ τὸ χριὸς μου νὰ πλερώσω

οὐδὲ τὴν καλωσύνη σου τὴν τόση
ὁ λόγος μου μπορεῖ νὰ τὴν πλερώση.» 60

Ἀπιλογᾶται τότες τὸ κοράσο,
λέγει μου: «Τὸ κορμί σου ἐπὰ στὸ δάσο
εὔρεθηκε σὲ κίντυνο περισσότερο
καὶ θέλεις νὰ τὸ δῶ νὰ μὴ βοηθήσω;

Ποιὸς ἄνθρωπος μοῦ τὸ 'θέλε παϊνέσει 65
καὶ ποιὸς θεὸς μοῦ τὸ 'χε συχωρέσει;
Ποιὰ λυγερὴ δὲ μ' εἶχε κατακρίνει,
ἄσπλαχνη νὰ φανῶ τὴν ὥρα κείνη;

Κ' οἱ πέτρες μοῦ τὸ θέλασι γογγύσει,
μὲ δίχως πλερωμὴ νὰ σ' εἶχ' ἀφήσει. 70
Ὡς καὶ ἡ ἀσκία μου μ' ἤθελε μισήσει,
ἄ δὲν ἤθελα κάμει δίκια κρίση.

Ἄσπλαχνη καὶ κακὴ μ' ἤθελαν κράζει·
ὄλοι, μικροὶ μεγάλοι, μ' ἀτιμάζει·
τὰ πρόβατά μου ἐθέλασινε φύγει 75
κι οὐδ' ἄνθρωπος ποτὲ μοῦ 'θέλε σμίγει.

Δὲν ἦτο μπορετὸ κι ἀλλιῶς νὰ κάμω
καὶ κάλλια βαλθῆν ἤθελα τὴν ἄμμο
μὲ ἰδρωτά, μὲ πόθο νὰ μετρήσω,
παρὰ τέτοιο βοσκὸ νὰ μὴ βοηθήσω. 80

Γεῖς φρόνιμος βοσκὸς μ' ὄμορφα κάλλη
εὔρεθηκε σὲ παιδεμὴ μεγάλη
κ' ἤμουνε κρατημένη νὰ βοηθήσω,
κόπο νὰ βάλω νὰ τὸν ἀναστήσω.

Μ' ἀποῦ τὴ φχαριστιᾶ, βοσκέ, τὴν τόση, 85
ἀποῦ μιλεῖς καὶ δίδεις μου μὲ γνώση,
σ' ἀγάπη περισσὴ βαλμένη μ' ἔχεις
κ' εἰς τὰ θελήματά σου, νὰ κατέχης.

Τσῆ ξᾶς μου πλιὸ δὲν εἶν' τὰ λογικά μου
νὰ πάγω ν' ἀκλουθῶ στὰ πρόβατά μου, 90
μὰ ἔχω χαρὰ νὰ στέκω στὸ λιβάδι,
συντροφιασμένοι νὰ ἔμεταν ὁμάδι.»

Ἄφήνω πᾶσα ἕνα νὰ λογιᾶση,
πόση χαρὰν ἐπῆρα κεῖ στὰ δάση 95
μιλώντας τσι καημούς μου καὶ τὰ πάθη,
κ' ἡ συνοδεία μου στὰ πεθύμου νὰ ῥθη.

Σὰν τί χαρὰ ἔτον τότες ἡ δική μου,
καὶ τί δροσιάν, ὅπου ἔδεν τὸ κορμί μου,
π' ἄλλος βοσκὸς στὸν κόσμον δὲν τῆ χάρη
οὐδὲ κ' εἰς τὸ γιαλὸ χαίρεται ψάρι! 100

Λέγω τση: «Τὰ γλυκιά σου ὁμορφα μάτια
ἐκάμαν τὴν καρδιά μου τρία κομμάτια·
κ' εἶναι βαρὺ τινὰς νὰ τὸ πιστέψη
μαχαίρι, ὅπου λαβῶση, νὰ γιατρέψη.

Μ' ἄς ἦτο μπορετὸ ξετελειωμένο 105
νὰ γίνη τὸ μιστὸ σου τ' ἀρχισμένο·
νὰ τὸ θεληματέψη ἡ ὁμορφιά σου
ἀπόψε νὰ κοιμήθηκα κοντὰ σου.

Γιατὶ μακρὰ ἔπο δῶ ἔναι ἡ κατοικία μου,
π' ἀρμέγω κάθ' ἀργὰ τὰ πρόβατά μου 110
καὶ δὲ μποροῦμε ἀπόψ' ἐκεῖ νὰ πάμε,
μ' ἄς θέσωμεν ἐπὰ στὰ χόρτα χάμαι.»

Γλυκιά μ' ἀπιλογᾶται τὸ κοράσο
λόγια γιὰ νὰ χαρῶ, ν' ἀναγαλλιάσω·
γλυκιά καὶ ζαχαρένι ἀπιλογήθη 115
κ' εἰς κείνο, πού τῆς εἶπα, μ' ἀποκρίθη.

Λέγει: «Τὸ φῶς τσῆ μέρας λιγοσταίνει
κι ὁ ἥλιος, ἄγουρέ μου, θὲ νὰ πηαίνη·

τση νύκτας τὸ σκοτάδι μᾶς σιμώνει
κ' ἡ κρυότητα τοῦ δάσου μᾶς πλακώνει. 120

Μ' ἀκλούθα μου λοιπὸ νὰ πὰ νὰ βροῦμε
ἐπὰ κοντὰ τὸ σπήλιο μου, νὰ μποῦμε·
νὰ φᾶς, νὰ πιῆς καὶ νὰ καλοκαρδίσης,
σὲ στρώμα φτωχικὸ ν' ἀνακουμίσης.

Καὶ θέλομε χαρῆ καὶ ξεφαντώσει 125
μὲ τὰ τραγούδια, μὲ ψωμί καὶ βρώση.
Κι ἄς εἶναι μοναχὸ τοῦ τὸ κουράδι
κι ἄς βόσκεται σ' αὐτόνο τὸ λιβάδι.

Κι ἄς εἶναι τὸ κουράδι μοναχὸ τοῦ
κι ἄς χαίρεται κι αὐτὸ γιὰ τὸ βοσκὸ τοῦ·
τὰ πρόβατα καὶ πίλοιπα, δικά σου
ἄς εἶν' ἐπὰ, κοντὰ στὰ πρόβατά σου.» 130

Μὲ πλήσια προθυμιά κ' οἱ δυὸ κινούμε,
τὸ σπήλιον ἐσπουδάσαμε νὰ βροῦμε·
τὰ χέρια ἐνοῦς τ' ἄλλου μας ἐκρατοῦμα,
πασίχαροι τῆ στράτα ἐπορπατοῦμα. 135

Τῆ στράτα ἐπορπατοῦμα ἔς περβολάκι
βρίσκω βαγιά καὶ κόφτω ἕνα κλαδάκι·
κάνω γοργὸ πιτήδειο δακτυλίδι,
δίδω τ' αὐτῆς κ' ἐμένα αὐτεῖνη δίδει. 140

Μὲ τὰ παιγνίδια ἐπαιναίμε τῆ στράτα·
τὰ δέντρη ἦσανε λούλουδα γεμάτα·
ἐπέφτασιν οἱ ἀνθοὶ κ' ἐπεριχοῦσα,
τὰ κάλλη τῆς ἀφέντρας μου ἐπλουμοῦσα.

Ἐλαμπεν οὐρανὸς τ' ἄστρη γεμάτος 145
κι ὁ ἄνεμος ἐφύσαν ὁ δροσᾶτος,
ὄντε στὸ σπήλιο σώσαμεν αἰφνίδια
μὲ γέλια, μὲ χαρές, μὲ τὰ παιγνίδια.

Σὲ μιὰ μεριά τοῦ σπήλιου εἶχε χωσμένη
φωτιά ἀπὸ τὴν ἡμέρα φυλαμένη· 150
σπουδάζει καὶ τὴν ἄφτει τὸ κοράσο
μὲ ξύλα, πού βαστοῦσ' ἀπὸ τὸ δάσο.

Στοῦ σκουτελιοῦ τὸν πάτο εἶχε λυχνάρι
κ' ἦτονε μιὰ χαρὰ κ' ἓνα καμάρι.
Ἦ πλουμιστὴ μου κι ἄσπρη περιστέρα 155
ὄσα ἔχεν ἔδεκεὶ χαρὰ μοῦ φέρα.

Ἐστράφηκα στὸ σπήλιο κ' ἐσυντήρου
τὴν ὁμορφιάν, ὅπου ἔχε γύρου γύρου·
ἀπ' ὄξω εἶχε κισσό, περιπλοκάδι,
ὅπου τὸ περιπλέξασιν ὁμάδι. 160

Ἄπ' ὄξω μὲ μυρτιές, μὲ ροσμαρίνους,
μὲ γούδουρους, μὲ βιόλες καὶ μὲ κρίνους
τὸ ἔχενε τὸ κοράσο στολισμένο
κ' ἐμύριζε τὸ σπήλιο τὸ καημένο.

Πιδέξια καὶ πιτήδεια ἦσα βαλμένα, 165
πού ἔστεκα κ' ἐσυντήρουν ἓνα ἓνα
καὶ μέσα μου ξενίζουμου τὴν τόση
διάρμιση καὶ τὴν πάστρα καὶ τὴ γνώση.

Ἄομορφα καὶ πιδέξια ἦσα βαλμένα.
Ἦσανε τὰ τσικάλια κρεμασμένα 170
κ' ἓνα χαλκωμάτακι εἶχε κοντά τση,
π' ἄρμεγε καθ' ἄργά τὰ πρόβατά τση.

Ἄπάνω σ' ὄλα βλέπω ἓνα κλινάρι,
πού ἔτονε μιὰ χαρὰ κ' ἓνα καμάρι·
φτωχάκι, μὰ στρωμένο ἦτον πιτήδεια,
ὡγιά καλὲς καρδιές καὶ γιὰ παιγνίδια. 175

Ρωτῶ την: «Ἄδερφούς ἔχεις γὴ κύρη
καὶ ποιὸν ἔχει τὸ σπήλιο νοικοκύρη;»

γιατί ἔδα μιὰ κουρτέλλ' ἀκονισμένη
καὶ μὲ λουρί καινούργιο κρεμασμένη. 180

Λέγει μου: «Κύρην ἔχω γεροντάκι
κι ἀπὸ τὰ ψὲς ἐπήγε στὸ χαράκι,
νὰ κόψη πέτρα, ὡγιά νὰ κτίση μάντρα
καὶ μ' ἄφηκεν, ὡς βλέπεις, δίχως ἄντρα.

Δὲν ἔρχεται ὡς τὴν ἄλλην ἐβδομάδα 185
κ' ἔχεις τσι μέρες τοῦτες μοναξάδα·
ἐγὼ μ' ἐπὰ στὸ σπήλιο, νὰ κατέχης·
ἔγνοια καμιὰν ὡγί ἄνθρωπο μὴν ἔχης.

Ἐγὼ ἀδερφούς δὲν ἔχω οὐδὲ μάνα·
εἶναι καιρὸς πολὺς, ὅπου ἀποθάνα. 190
Ἐγὼ ἔμαι μὲ τὸν κύρη μου, οἱ δὺο μας·
ἐτοῦτονὲ τὸ σπήλιο εἶναι δικό μας.»

Πιάνει ψωμί, τυρί, χλωρὴ μαλάκα,
κρυὸν ἄρνιν ὄφτὸ ἀπάνω ἔς πλάκα,
ὅπου ἔχε γιὰ τραπέζι, κι ὀρδινιάζει 195
καὶ μὲ σπουδὴ γιὰ δεῖπνο λογαριάζει.

Εἶχε καὶ ξειδωτὸ κρασί δαμάκι
σ' ἓνα μικρὸ καὶ πλουμιστὸ φλασκάκι
καὶ συγκερνᾷ μὲ κρυὸ νερὸ καὶ πίνει
κι ἀπόκεις μὲ καλεῖ καὶ μοῦ τὸ δίνει. 200

Μὰ λέγω τση: «Κερά. κρασί δὲν πίνω,
δὲν τρώγω ἀπὸ τὸ κριάς τὸ κρυὸν ἐκεῖνο,
ἃ δὲ θεληματέψη ἢ ὁμορφιά σου
νὰ ἔναι μὲ τὸ φίλι τὸ κάλεσμά σου.»

Ἦς ἦκουσ' εἶντα τση ἔπα, ἄφτει καὶ σβήνει· 205
ὡσάν τὸ σφακολούλουδον ἐγίνη·
τὰ ρόδα τση ἐπληθύνασι κ' ἐφάνη
ὡσάν εἰς τὸ σκοτεῖδι πυροφάνι.

Τὰ μάτια χαμηλώνει και μιλεῖ μου:
«Δέν ἦτονε πρεπόν οὐδὲ τιμὴ μου
τέτοιας λογιῆς ἀδιάντροπα νὰ διάζω,
μὰ σένα πρέπει νὰ καταδικάσω. 210

Ἐσὺ ἔχεις ἐξουσιὰ και πιὲ και δῶσ' μου
και θεληματικῶς και στανικῶς μου
και θέλω ἄ θές ἐσὺ κι ὡσάν ὀρίζεις,
γιατι ποσῶς δὲ σοῦ ἴφταισα γνωρίζεις. 215

Ἐπιαμε μιὰ και δυό· συγκερασμένο
ἦτονε τὸ πιστό μας τῶν καημένω
μὲ τὰ φιλιὰ στὸ δροσερόν ἀέρα
και μὲ τὸ πιάσε ἐνοῦς τ' ἄλλοῦ τῆ χέρα. 220

Ὁ πρῶτος λόγος, πού τῆς εἶπα: «κόρη,
πολλά ἴμαι κουρασμένος ἐκ τὰ ὄρη
κ' ἦθελα για νὰ μοῦ ἴκαμες τῆ χάρη
νὰ πήγαμε γοργόν εἰς τὸ κλινάρι.»

Προθυμερὰ σιμώνομε στὴν κλίνη,
θέτομε ἀγκαλιασμένοι ἐγὼ κ' ἐκείνη·
και μὲ τὸ παιῖζε - γέλασε ἀρχινίζει
ὄλη ἡ ἀνατολὴ νὰ κοκκινίζει. 225

Κ' εἰς λίγην ὥρα βλέπομε τὸν ἥλιο
κ' ἐξάπλωνε τσ' ἀκτίνες του στὸ σπῆλιο·
περιλαμπὰς τὸν ἥλιο χαιρετοῦμε
και πᾶμε τὰ κουράδια μας νὰ βροῦμε. 230

Και πάλι τὸ βραδὺ στὸν ἴδιον τόπο
εὐρίσκομέστα μὲ πιδέξιον τρόπο,
π' ἄνθρωπος δὲν ἐμπόρει νὰ γνωρίση
οὐδὲ ποσῶς νὰ μᾶσε μολοήση. 235

Μὰ ἴρθεν ἐκεῖν' ἡ ὥρα ἡ πρικαμένη,
τὸ γέροντὰ τὸν κύρη τῆ ἀνιμένει

και λέγει μου ἀποσπέρας ἡ κερά μου:
«Ταχιά, βοσκέ, νὰ σέ ἴχα συντροφιά μου! 240

Τὸν κύρη μου ταχιά τὸν ἀνιμένω
κι ἀπὸ τὸ σπῆλιο οὐδὲ ποσῶς ἐβγαίνω·
ἄμε και σὺ στὴ μάντρα τῆ δικῆ σου
και μὲς στὸ μῆνα πάλι μοῦ θυμήσου·

ἐπὰ στὸν ἴδιον τόπο νὰ γυρίσης
οὐδὲ ποτέ σου μὴ μ' ἀλησιμονήσης,
γιατι τότες ὁ κύρης μου και πάλι
δουλειάν ἔχει ἔδεκεῖ νὰ κάμη κι ἄλλη.» 245

Τῆ νύκτα κείνη θέτω πρικαμένος
μὲ λογισμό μέγαλον ὁ καημένος·
τὸ Θεὸν ἐπαρακάλου νὰ μ' ἀξιώσει
νὰ μὴ βιαστῆ γοργὸ νὰ ξημερώση. 250

Μὰ λέγω τσ' ἄχολῆς μου περιστέρας:
«Πολλά βαραίνω πρὸς τὸ φῶς τσῆ μέρας,
γιατι παρά ποτέ τοῦτο τὸ βράδυ
ἐβιάστη νὰ μὴ μείνωμεν ὁμάδι.» 255

Και πρὸς τὸν ἥλιο, πού ἴχα πάντα θάρρος,
κλαίω μὲ παραπόνεση και βάρος:
«Ἦ ἦλιε μου, πολλὴ χαρὰ πού φέρνεις,
για ποιά ἀφορμὴν ἐμένα τῆνε παίρνεις;» 260

Σκῶνομ' ἐγὼ πρωτύτερ' ἀπὸ κείνη
κι ἀφήνω τῆν κ' ἐκείτετο στὴν κλίνη·
σιμώνω δὰ και σκύφτω και φιλῶ τῆ
και μ' ἀναστεναγμὸ ἴποχαιρετῶ τῆ:

«Γειὰ και χαρὰ σ' ἀφήνω νὰ τῆν ἔχης
και κάμε, πέρδικά μου, νὰ κατέχης
κι ἄ ζήσω, μὲς στὸ μῆνα ἔρχομαι πάλι
νὰ βρῶ τ' ἀγγελικά, ὁμορφά σου κάλλη.» 265

Στρέφεται και θωρεῖ με κι ἀρχινίζει
τὸ ριζικό τση ν' ἀναθεματίζει· 270
τὰ δάκρυά της ἀρχισαν κ' ἐτρέχα
τὰ κοραλλένια χεῖλη της ἐβρέχα:

«Ἀνάθεμά σε, μοῖρα μου καημένη,
ποῦ μοῦ τὴν εἶχες τούτη φυλαμένη·
ὡς ἦσα τὸ κερί, νὰ μοῦ τὸ σβήσης,
σὲ μεγάλη σκοτάγγρα νὰ μ' ἀφήσης!» 275

Σηκώνεται και θε νὰ παραγγεῖλη
κ' ἐτρέμασι τὰ ζαχαρένια χεῖλη
κι ἀπὸ τὰ δάκρυα πασανεῖς ἐγροίκα
τὸ βάρος, ὅπου εἶχε και τὴν πρίκα. 280

Και λέγει μου: «Βοσκέ, ἄμε, ποῦ νὰ ἔχης
καμάρι και χαρές, ὅπου κι ἄ λάχης·
κι ὅπου κι ἂν εἶσαι, ὁ νοῦς μου εἰς τὰ ξένα
νὰ ζήσω, νὰ τελειώσω μετὰ σένα.

Τση ποθητῆς, ποῦ σ' εἶχε σὰν τὸ φῶς τση 285
κ' ἐδιάλεξε νὰ σ' ἔχη σύντροφό τση,
θυμήσου τση, μὴ τὴν ξαλησμονήσης
και κάμε το γοργό γιὰ νὰ γυρίσης.»

— «Ὅνταν ἰδῆς τὸν κόρακα ν' ἀσπρίση
και τὸν αὐγερινὸ ν' ἀποσπερίση, 290
κορμί δίχως ψυχὴ νὰ πορπατήση,
τότες κ' ἐγὼ θέλω σ' ἀλησμονήσει.

Πιὰ γλήγορα στή γῆ νὰ ζήση ψάρι
κι ὁ Ἐρωτας νὰ χάση τὸ δοξάρι
κ' ἡ νύκτα δίχως ἄστρα και δροσοῦλα 295
παρὰ ν' ἀφήσω τέτοια βοσκοπούλα.

Μ' ἀπείτις μ' ἔναι τοῦ φτωχοῦ γραμμένο
νὰ πορπατῶ ἀπὸ δῶ, μακρὰ νὰ πηαίνω,

παραγγελιά σ' ἀφήνω νὰ θυμᾶσαι·
και πάντα ὁ νοῦς σου μετὰ μένα νὰ ἴσαι.» 300

Μὲ κλάματα κ' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ μισεύγω,
πάγω τὰ πρόβατά μου νὰ γυρεύγω
κι ἀγάλι - ἀγάλι μάκρυνα τὸν τόπο
μὲ βάσανα, μὲ πρίκες και μὲ κόπο.

Μὰ πέρασεν ὁ μήνας, ἦρθ' ἡ ὥρα 305
νὰ πὰ νὰ βρῶ ἐκείνη τὴν πανώρια,
μὰ θέλησεν ἡ μοῖρα μου τ' ἀζάπη,
τὸ ριζικό μου κ' ἡ πολλὴ τση ἀγάπη

κ' ἔπεσ' ἀρρωστημένος στὸ κλινάρι
κ' ἐλίγεψέ μου ἡ δύναμη κ' ἡ χάρη, 310
κιάς πριχοῦ γιάνω, νὰ καλοτέρεψω,
στράτα νὰ πορπατήσω νὰ μπορέσω.

Ἐπέρασεν ὁ μήνας πρὶ νὰ θέσω
κ' ἐδιάβη κι ἄλλος πρίχου νὰ μπορέσω
νὰ πορπατήσω, νὰ σαλευγούδισω, 315
νὰ πὰ νὰ τὴν εὐρῶ, νὰ τση μιλήσω.

Μὰ μέσα ἔς τσι δυὸ μῆνες ἐγροικοῦμου
μὲ δύναμη δαμάκι τοῦ κορμιοῦ μου·
μὲ πλήσια προθυμιά κινῶ νὰ πάω
κρατώντας τὸ ραβδάκι ν' ἀκουμπάω. 320

Μεγάλο φόβον εἶχα και περίσσο
και δὲν ἐμπόρου νὰ καλυτερίσω,
γιατί ἴεσα κ' ἐρράγη τὸ σπαθὶ μου
κ' ἐγιάγειρα εἰς τὴν ἀποστροφή μου.

* *

Κ' ἔσυρε τρεῖς φωνές κ' ἐξόπασέ με· 325
ὄντα γλυκιά κοιμούμου, ἐξόπνησέ με·
κ' ἦρθαν κακὰ σκυλιά, ὡσὰν πνιγάροι,
νὰ φάουσι τ' ἀρνὶ μου τὸ μπολιάρι.

Ἐργοῖκου ἀπὸ τὸ δάσο τση νὰ κλαίγη
ἢ καθαρένια βρύση, νὰ μοῦ λέγη 330
τὸ πῶς ἢ ἀρρωστιά κ' ἢ ἀργητά μου
κάρβουνα θε νὰ βάλου στὴν καρδιά μου.

Τὸ νίμενα νὰ μάθω κ' ἐφοβούμου
τὴν ὥρα κείνη ἐγέμισέ το ὁ νοῦς μου 335
καὶ δὲν ἐμπόρου νὰ καλοκαρδίσω
οὐδὲ νὰ ἰδῶ οὐδὲ ν' ἀναντρανίσω.

Φτάνω, θωρῶ τὸ σπήλιο ἀραχνιασμένο,
μὲ βοῦρκα, μὲ πηλά ἀναμουρδωμένο· 340
ἀλλοιάς λογῆς μ' ἐδέχτη τὸ καημένο
παρὰ πού μ' εἶχε πρῶτα μαθημένο.

Σ' ἐνοῦς βουνοῦ κορφή, σ' ἓνα χαράκι
ξανοίγω καὶ θωρῶ νὰ γεροντάκι 345
κ' ἐβλεπε κάποια πρόβατα ὁ καημένος,
ἀδύναμος καὶ μαυροφορεμένος.

Σφυρίζω καὶ φωνάζω, χαιρετῶ τον 345
καὶ γιὰ τὴ βοσκοπούλα ἀναρωτῶ τον·
μὲ φόβο καὶ μὲ τρόμο τοῦ δηγούμου
καὶ τὰ δὲν ἤθελα ἄκουα κ' ἐφουκρούμου.

Γροικῶ τὸ γέρο ὀμπρός κι ἀναστενάζει,
τὸ ριζικό, τὴ μοῖρα του ἀτιμάζει 350
καὶ κλαίοντας μοῦ λέγει: «Ἡ πεθυμιά σου
ἀπόθανε, δὲν εἶναι πλιά κοντά σου.

Γι' αὐτεῖνη, πού ρωτᾶς, ἦτον παιδί μου,
θάρρος μου τοῦ φτωχοῦ κι ἀπαντοχή μου, 355
μὰ ὁ Χάρος τὴν ἐπῆρεν ἀπ' ὀμπρός μου
κ' ἐθάμπωσε τὰ μάτια καὶ τὸ φῶς μου.

Καλόκαρδὴ 'τον πάντα καὶ χαρά μου,
ἀνάπαψη πολλὴ στὰ γερατειά μου,

μὰ ὁ λογισμός, ἀπού 'χε πᾶσα βράδυ,
παράκαιρα τὴν ἔβαλε στὸν Ἄδη. 360

Ὀλημερνὶς κι ὀληνυκτὶς νὰ κλαίγη,
χίλια κακὰ τση μοίρας τση νὰ λέγη,
σὰν τὸ κερὶ ἐλίγαινε, ὄνταν ἄφτη,
ὥστε πού διάβην εἰς τὴ γῆ κ' ἐθάφτη.

Ποτὲ τὴ νύκτα δὲν ἐθάρειεν ὕπνο 365
οὐδ' ἔτρωγε τὸ γιόμα οὐδὲ τὸ δεῖπνο.
Ἐδιωχεν ἀπ' ὀμπρός τση τὸ κουράδι,
πού τὸ 'χε συντρόφιά κ' ἦσαν ὀμάδι.

Πολλὲς φορὲς στὸν ὕπνο τζη ἐξυπᾶτο, 370
ἀμοναχὴ τση ἐμίλειε κ' ἐδηγᾶτο
κ' ἤπλωνε 'ς μιὰ μερὰ κι ἄλλη νὰ πιάση
κάποιο βοσκόν, ὀπού 'δεν εἰς τὰ δάση.

Ἐξύπνουν τὴνε τότες κ' ἔλεγά τση 375
εἶντα πολλὰ βαρὰ ν' τὰ ὄνειρα τση
κ' εἶντὰ ναι τὰ δηγᾶται καὶ τὰ λέγει
καὶ πάραυτα ἀρχίνιζε νὰ κλαίγη:

«Κύρη, μέγαλον ἄδικο μοῦ κάνεις
νὰ μὲ ξυπνᾶς καὶ νὰ μ' ἀναθιβάνης, 380
κ' εἰσὲ καιρὸ πού βλέπω στ' ὄνειρό μου
τὸν πολυαγαπημένο τὸ βοσκό μου.»

Τὰ ννιάμερὰ τση ἦσαν ὀψές, ὕγιέ μου.
Τὴν ὥρα, πού ξεψύχα, ἐμίλησέ μου·
παραγγελιά μ' ἀφήκε: «Ἐπὰ στὰ δάση
ἓνας καλὸς βοσκὸς θέλει περάσει,

μελαχρινός, λιγνός καὶ γελασιάρης, 385
νέος καὶ μαυρομάτης, διωματάρης,
καὶ θέλει σὲ ρωτήξει, ὀγιά νὰ μάθη
γιὰ κείνην, ὀπού ἀπόθανε κ' ἐχάθη.

Καί νά τοῦ πῆς πὼς εἶν' ἀποθαμένη,
μὰ δὲν τοῦ λησιμονᾶ ποτὲ ἢ καημένη· 390
κι ἄς τὴνὲ λυπηθῆ κι ἄς τὴνὲ κλάψη,
τὰ ροῦχα του γιὰ λόγου τση νὰ βάψη.

Τὴν ἀφορμὴ τοῦ 'πέ, πὼς τὴν ἐχάσε,
ὡσάν εἶδε τὸ μῆνα κ' ἐπεράσε:
ζιμιὸ ἀλησμόνησέ τη τὴν καημένη· 395
γιὰ κεῖνο ἐθανατώθη πρικαμένη.»

Καί ἀπὸ τὰ σουσοῦμια ἐκεῖνος εἶσαι
καὶ κλαίγει σε ἢ καρδιά μου καὶ πονεῖ σε,
γιατί 'θελα παιδί μου νὰ σέ κάμω
κ' εἶχαμε μιλημένα γιὰ τὸ γάμο.» 400

Ἐκλαιγεν ἢ καρδιά μου κ' ἐθρηνᾶτο,
σάν ἄκουσα τέτοιας λογιῆς μαντάτο·
οὐδ' ἔβλεπα οὐδ' ἄκουα οὐδ' ἐθώρου·
στὰ πόδια μου νὰ στέκω δὲν ἐμπόρου.

Κι ἀρχίνισα τὴ μοῖρα μου νὰ βρίζω,
τὸ ριζικό μου ν' ἀναθεματίζω, 405
τὸν Ἐρωτα τὸν ψεύτη ν' ἀτιμάζω
καὶ πλιὸ γιὰ τὴ ζωὴ νὰ μὴ λογιάζω:

«Κύρη γονή, νὰ ζήσης, ἀφεντάκι,
μὴ βαρεθῆς τὴ στράτα καμποσάκι 410
νὰ πᾶμε στὸ μνημούρι τσῆ κεραῶ μου,
νὰ κάμω τὸ κοντέντο τσῆ καρδιάς μου.

Σὲ σπήλιο σκοτεινὸ νὰ κατοικήσω,
ποτὲ παρηγοριά νὰ μὴ γροικῆσω,
μὰ πάντα μοναχός μου νὰ γυρίζω 415
οὐδὲ νὰ δῶ οὐδὲ ν' ἀναντρανίζω.

Δίχως γαμπᾶ, ξεπόδητος νὰ πηαίνω
'ς τόπον ἀγκαθερὸ καὶ χιονισμένο,

νὰ μὲ θωροῦ γδυμνὸ κι ἀναμαλλιάρη
κι ὄλοι νὰ μὲ κρατοῦσι δαιμονιάρη. 420

Γιὰ σφάλμα καὶ γιὰ πάθητα δικά μου
ἐβαλα εἰς τὸν Ἄδη τὴν κερά μου.
Νά 'χα τὴ φτάξει ζωντανή, νὰ μάθη
τὴν ἀρρωστία καὶ τὰ πολλὰ μου πάθη!

Τώρα θωρῶ κι ἀλήθια μ' ἀπαρνήθης· 425
στ' ἀραχνιασμένο στρώμα, ποῦ κοιμήθης·
καὶ δὲ μπορῶ ὁ φτωχὸς νὰ σέ ξυπνήσω,
νὰ μοῦ συντύχης καὶ νὰ σοῦ μιλήσω.

Μάτια μου, ἀφόντ' ἐχάσετε τὸ φῶς σας,
πλιὸ λυγερὴ μηδὲν ἰδῆτε ὀμπρός σας· 430
καὶ ποιά παρηγοριά ἔμπορεῖ νὰ σώση,
ἀλάφρωση 'ς τσι πόνους μου νὰ δώση;

Φίλους καὶ συγγενεῖς θέλω μισήσει.
Δὲ θέλω νὰ σφαγῶ, μὰ θέλω ζήσει,
γιὰ νὰ 'χω πόνους, πρίκες καὶ λαχτάρης, 435
καθημερινὸ καημούς καὶ λιγωμάρες.

Μὰ θε νὰ ζιῶ καὶ θε νὰ παραδέρνω,
χίλιες φορὲς τὴν ὥρα ν' ἀποθαίνω·
τὰ ὄρη, τὰ χαράκια νὰ μὲ φᾶσι
καὶ νὰ 'ναι ἢ κατοικία μου μὲς στὰ δάση. 440

Μέρα - νύχτα νὰ κλαίω, νὰ θρηνοῦμαι,
τὰ πάθη μου στὰ ὄρη νὰ δηγοῦμαι·
νὰ κάμω τὰ θεριά νὰ μ' ἀκλουθοῦσι,
νὰ κλαίου μετὰ μένα, νὰ πονοῦσι.

Παντούρα νὰ μὴν παίξω οὐδὲ φιαμπόλι, 445
'ς λιβάδι νὰ μὴ μπῶ οὐδ' εἰς περβόλι.
Τὰ πρόβατά μου πλιὸ νὰ μὴν ἀρμέξω,
μὰ νὰ περνῶ κακὸν καιρὸ κι ἀδέξο.

Τὸ προβατάκι τ' ἄσπρο, τὸ πουλιάρι,
ὅπου ἔχα τσῆ κεράς μου ἀμπολιάρι, 450
ἐκεῖνο μόνο νὰ ἔχω μετὰ μένα,
νὰ πηαίνωμε τὰ δυὸ συντροφιασμένα.

Νὰ κλαίγη ἐμέ τ' ἄρνι κ' ἐγὼ τὴν κόρη,
νὰ πορπατοῦμε στὰ βουνά, στὰ ὄρη 455
στὴν ἀγκαλιά μου νὰ τ' ἀποκοιμίζω,
τὸ ριζικό μου τὸ κακὸ νὰ βρίζω.

Κι ὄντε βροντᾶ κι ἀστράφτει καὶ χιονίζει,
κανεῖς βοσκὸς στὰ ὄρη δὲ γυρίζει,
τότεσ ἐγὼ στὰ βουνά καὶ στὰ ὄρη 460
νὰ κλαίγω αὐτεῖνη τὴν πανώρια κόρη.

Κι ὄντεν ὁ ἥλιος καίει πέτρες καὶ ξύλα,
ὄλοι σιμώνου στοῦ δεντροῦ τὰ φύλλα,
τότεσ πάγει ὁ βοσκὸς, δροσιδ γυρεύγει,
ἐγὼ νὰ ἔμαι στὸν ἥλιο νὰ με καίγη.

Νὰ μὴν ἐβγῆ βοσκὸς ἀπὸ τὸ σπήλιο. 465
τὰ νέφη νὰ σκεπάσουσι τὸν ἥλιο
καὶ νὰ ψυγοῦν τὰ χόρτα στὸ λιβάδι
κι ἀπὸ τὴ μάντρα νὰ μὴ βγῆ κουράδι.

Οὐδὲ πουλί στὸ δάσο μὴν πετάξη
καὶ τὴν αὐγὴν ὁ πετεινὸς μὴν κράξη 470
καὶ τ' ἀηδονάκι πλιὸ μὴν κελαδήση
κι ἀετὸς ἄς τυφλαθῆ, μὴν κυνηγήση.

Τὴ νύκτα μὴν προβάλη τὸ φεγγάρι·
εἰς τὸ γιαλὸ νὰ μὴ βρεθῆ πλιὸ ψάρι 475
κι ἄς ἀποφρύξου βρύσες καὶ ποτάμια
κι ἄς ξεραθοῦν τὰ τρυφερά καλάμια.»

Τέλος τῆς Βοσκοπούλας

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΥΜΗΤΙΝΟΥ

Κι' ὡς ἐδεπᾶ τελειῶν ἡ βοσκοπούλα
ιστόρια τζη, καμόματά της οὔλα,
κι' ἂν εὐρεθοῦν ἄλλες πολλαῖς γραμμέναις
ἄς ξεύρη πᾶσα εἰς πῶς εἶναι σφαλμέναις.

Μόνον πῶς αὐτὴ εἶναι ἡ καλυτέρα
ἀπ' ὅσαις κι' ἂν βρεθοῦν τὴν σήμερον ἡμέρα,
ἔτζ' ἀπὸ μὲ τὸν ἀποκορωνίτη
Νικόλαον δρυμητινὸν ἀπὸ τὴν κρήτην.

Διαλεγμένη μὲ τὸν περίσιον κόπον
καὶ τυπωμένη εἰς βενετιᾶς τὸν τόπον.
διὰ πᾶσα ἔνα ποῦ θέλει νὰ μάθη
νὰ φύγη τζ' ἔρωταις καὶ σαρκὸς τὰ πάθη.

Διατὶ ἀπαντήγη ὑμπορεῖ νὰ βγάλῃ
ὁδὸν σὰν ἀπ' ἀγκάθη, καὶ νὰ πάρη,
ξόμπλησι, τῆς ζωῆς τῆς πρικομένης
καὶ τέλους τῆς Βοσκοπούλας τῆς καίμενης.

Ὅμως ἀφίνοντας αὐτὰ τὰ παραμῦθια
θελ' ἀποκτήσει τὸν χν βοήθεια.

Εἰς τοὺς χίλιους ἑξακόσιους κ' εικοστῇ ἐβδόμῃ
τὸ τέλος ἔλαβεν ἡ ἐδική μου γνώμη,
καὶ ἂν διαβάζοντας τινὰς δὲν ἤθελε παινέση
τὴν καλὴν γνώμην ἄς ἰδῆ καὶ ἄς μοῦ συγχωρέση

Τ Ε Λ Ο Σ.